בס"ד

חיי שלום ורעות לחמות

בין הורים לזוגות הנשואים

מתוך מרוה לצמא

בשלב בו הילדים כבר סוף סוף עצמאיים, נכנסת לתמונה אישיות נוספת בדמותם של חתן או כלה ואישיות זו, כביכול, "גוזלת" מההורים את ילדיהם...
פתאום כבר אי אפשר להשמיע דעות והערות בחופשיות ויש לשקול בפלס כל מלה... פתאום אין להם להורים זכות הכרעה בלעדית, כי נכנס כאן צד שני למערכת ויש להתחשב בדעתו...

הורים עוקבים בתקוה ובחשש זהיר אחר תיפקודו של הזוג הצעיר, וברור שלא הכל מוצא חן בעיניהם...לא תמיד הכל מסתדר בהתאם לציפיות, אך עליהם לדעת כי מרגע בו נישאו הילדים תפקידם של ההורים רק לשבח ולהחמיא .

הורים המתפתים למתוח ביקורת באוזני הבן/הבת אודות בני הזוג ,גם אם הם אינם נוכחים במקום ואינם שומעים זאת, גם אם הבן/ הבת ישכילו שלא לדווח להם על הביקורת שנמתחה עליהם מצד ההורים- הרי שמלבד עצם השאלה ההלכתית בשמירת הלשון, הדברים עלולים לגרום לירידת קרנם של בני זוגם בעיניהם.

נתאר לעצמנו הורים המותחים ביקורת על הכלה שאינה יודעת להסתפק במועט. בנם חוזר הביתה, ואף שאינו מספר על כך לאשתו, הוא חש מרירות, וגם אם לעת עתה הוא מסווה את הדבר, הרי יתכן שבהזדמנות הראשונה הוא עלול לפרוק את משקע המרירות ללא כל יחס לחומרת התקרית...
אבל כאשר הבן שומע מפי הוריו את שבחה של אשתו, והבת שומעת דברים בשבח בעלה, הרי כשהם שבים לביתם – משתנה יחסם לטובה, ואם יספרו זאת גם לבני זוגם ודאי שתרבה האחוה והרעות בישראל.
מחמאות מצד ההורים לחתנם או כלתם ערבים מאד באוזני בנם ובתם. יש לדעת כי על אף שהשתנה הקשר בין ההורים לילדים, עדיין דעתם של ההורים אודות בני זוגם חשובה להם ומשמעותית מאד. אם הבן שומע מאמו שכלתה – הלא היא אשתו ראויה לכינוי "אשת חיל" הרי הוא יעריך אותה פי כמה.. ולהפך.

רגישות

הצורך של האשה לכך שבעלה יהיה "כולו שלי" הוא הגורם לרגישות ואף למתח.

מצב נוסף של מתח אנחנו מגלים, כאשר החמות מספרת לאחת מכלותיה, בשבחי בתה, או "גרוע" מכך, בשבחה של גיסה אחרת. אמנם גיסות עשויות לאהוב מאד זו את זו, אבל כאשר תחוש האחת מהן כי נוצרו הבדלי מעמד וחשיבות ולו הפעוטים ביותר, והיא לא נמצאת ברום המעלה, עלולה להיות לכך השלכה שלילית.

אשה חכמה אמורה לפתח לעצמה רגישות רבה בהתנהלותה עם כלותיה ועם כל הסובבים אותה, כדי שלא ליפול לבור של פגיעה, ולו הקלה ביותר. על אף שלעתים יתכן שהזהירות מכבידה, מי שילך בדרך זו יוכל לגלות, כי הזהירות משתלמת. היא מביאה לידידות.

זהירות, כאן בונים

יש לדעת לשמור על מרחק סביר. כמו שלהבדיל, אזור בניה מוקף בגדר אטומה עם שלטים בולטים: "**זהירות, כאן בונים**", כך הוא גם לגבי זוג צעיר בתחילת דרכו. כאשר הוא עדיין בשלבים של בניה, כשהקשר עדיין בשלבי התגבשות, הרי הוא זקוק לפרטיות.

לחמות

מתוך דף דאגה בלב איש

חמותי יקרה,

שמחה גדולה היא להורים כאשר הם משיאים את ילדיהם, אך היא מלווה בדאגה ולפעמים בחרדה: האם יצליחו הילדים לבנות את ביתם בדרך הטובה ביותר ועם המספר הקטן ביותר של קשיים. אנו כהורים בוודאי דואגים שיגיע להם הטוב ביותר, אך אליה וקוץ בה: הדאגה הרבה מקשה על יצירת קשר חם ובריא עם הכלות, ולעיתים גורמת לקשיים, בקשר עם הבנים. כדי לבנות קשר בריא וטוב, אני מרשה לעצמי לתת לך מספר עצות לקשר טוב.

עצות לקשר טוב עם כלתך.

1. בנך החליט על נישואין עם כלתו לאחר שהגיע למסקנה שהיא המתאימה לו ביותר והמשלימה את אישיותו, לכן עלייך לתת בה אמון שתדע לנהל את תפקידה בדרך הטובה, גם אם אינך רואה זאת במוחש.

2. בני הזוג המגיעים לשלב הנישואין בוגרים דיים לנווט את דרכם בחיים, וגם אם הם שוגים פה ושם, בסוף ימצאו דרכם בחזרה (ואנו לא טעינו?)

3. כל אחד מבני הזוג מביא עמו מטען אישי לחיים המשותפים. מטען שלקח מהבית בו גדל עד לנישואיו. זכרי שכלתך באה מבית שונה, ולא הוגן לדרוש ממנה להתאים את עצמה לציפיותיך.

4. כלה המתחילה לבנות את חייה, חשה בעיניים הבוחנות אותה בתחילת הדרך. לעיתים היא באה כבר עם מוסכמה חברתית מוטעית שקשה להסתדר עם החמות. גם אם היא רוצה לעשות הכל בדרך הנכונה, עין ביקורתית תקשה עליה במאוד. את יכולה לעזור לה בתמיכה ולא בביקורת.

5. חשוב להביט על חיי בני הזוג ממרחק בלי בקורת. הם היחידים שיקבעו את דרכם ודרך ילדיהם.

6. חשוב לתת להם את המרחב כבר מתחילת הדרך.

7. אל תצפי מהכלה ליחס ולקשר הדוק כפי שהיא מעניקה לאימה. בשלב ראשון את אדם זר בשבילה.

8. נסי להיזכר בימים הראשונים שאת התחלת לבנות את ביתך עם אישך. זה יעזור לך לבנות מערכת יחסים בריאה עם כלתך.

9. לעולם (כן, לעולם!) אל תתערבי בוויכוח שבין בנך לכלתך, גם אם כוונתך להשלים ביניהם וגם אם את מצדדת בדעת כלתך.

10. כל מה שהוזכר למעלה קשה אך אפשרי. זכרי: ככל שתיטיבי להבין שהם בונים את ביתם ולא את זו הבונה את ביתך – מערכת היחסים ביניכם תהיה טובה ופוריה ואת בוודאי תקני לך חברה טובה – את הכלה (בסופו של דבר אולי תודה גם כלתך שגם היא רכשה לעצמה חברה טובה)

בברכת הצלחה הדסה מקלר
מנחה תורנית להעשרה בזוגיות באר שבע

מחליפים את התמונה

כבר שבע שנים נשוי בנימין שלה והיא עדיין לא מצליחה לאהוב את כלתה ולשמוח אתה. בלה מסודרת בטבעה ונקיה מאד. ילדיה התהלכו תמיד מסודרים, הבגדים מגוהצים, אורח שצנח פתאום לא הפתיע אותה, שכן ביתה תמיד היה נכון ומזומן לקלוט אותו. בנותיה ניהלו בתים דומים לאלו שלה, תענוג לבקר אצלן, רק מירי, הכלה לא היתה כמותן. "אני לא יודעת מה קורה לי עם מירי" שיתפה פעם את בתה הבכורה, "מטבעי אני נינוחה ונעימה, מוכנה לקבל גם כאלו שאחרים ושונים ממני, רק עם מירי קשה לי כל כך, כל חיסרון אני רואה בהגדלה כאילו מדובר במגרעת נוראה.

גילה, הבת הבכורה התקשתה להבין, "היא באמת נהדרת, מירי, נעימה וחברותית, השיחה איתה קולחת, היא נותנת הרגשה נהדרת לכל מי שמתקרב אליה, גם הילדים שלהם ילדים מאושרים ועליזים, למה את לא יכולה לראות את כל המעלות האלו, אמא?"

יום אחד ראתה את חולצת בנימין מקומטת, והמכנסים מאובקות ולפני שבועיים ביקרה בביתם, על הרצפה היו זרוקים בגדים, בכיור ערימת כלים נערמה, מוישי נכדה בן השנתיים עם ידיים מוכתמות בכתמי שוקולד. אחרי כמה דקות הסתיים הביקור, בדרך חזרה חשבה שאולי הגיע הזמן להמעיט בקצב הביקורים, אם הם כל כך מכבידים עליה וגורמים לה לכעוס עוד יותר על מירי ולהתרחק ממנה עוד.

הפתרון הגיע מכוון לגמרי לא צפוי. אחר הצהרים הגיעה גיטי, הבת של גילה בתה לביקור בביתה. גיטי משתתפת בחוג ציור. גיטי הראתה לסבתא תמונה יפה צבועה בצבעי פחם. בית, גשם, צפור בודדה על ענף ונחליאלי מדלג. "יפה מאד". החמיאה סבתא, ולאחר מכן שאלה את גיטי בחיוך קל, **"פעם אמרת לי שאת אוהבת לצייר רק קיץ, שמש, פרחים ואביב, שינית את דעתך?"**

גיטי צחקה, "לא, סבתא, אני עדיין אוהבת לצייר קיץ, רק היום ציירתי חורף, בגלל מלכי". כשציירתי את השמש היא הזיזה אותי בטעות, **במקום קרן של שמש נהיה פס ארוך ומכוער".** "אני לא אצליח לצייר את הציור שלי". אמרתי בכאב למדריכה, רציתי לקמט את הדף, ולזרוק אותו לפח, אבל המדריכה של הקורס עצרה אותי. "שמש ופרחים וקיץ באמת לא תוכלי לצייר", אבל אם את רוצה לצייר ציור אחר, תוכלי בהחלט, לפני שהספקתי לומר משהו היא המשיכה "תראי גיטי, את הפס הזה תמשיכי, הוא יהיה ענן אפור ונפלא, תורידי מעט גשם, תציירי עץ עזוב ברוח..".

החלטתי שזה דווקא יכול להיות מעניין, תמיד אני מציירת קיץ, פעם אחת אנסה לצייר חורף". גיטי השתתקה לשניה, בוחנת יחד עם סבתא את הציור שלה, **"את רואה סבתא, עכשיו יש לי ציור נהדר, לא כמו שתכננתי ורציתי, לא כמו שאני אוהבת תמיד לעשות, אבל יש לו את היופי שלו,** מה את אומרת?" "אני אומרת שאת חכמה מאד". צחקה סבתא "ואם, אם את מוכנה גיטי אני אשמח לקבל את הציור הזה במתנה". לדעתה של בלה הוא היה מיוחד. עוד שעה ארוכה הסתכלה עליו, בחנה את הפס שיכול היה לכער את התמונה הקודמת, אילו היתה גיטי מתעקשת לצייר דוקא אותה, אבל היא היתה חכמה ולא התעקשה והפס הזה כל כך מיפה את הציור הנוכחי. **"גם את בלה, ציירת לעצמך ציור רב רושם, על כלה מסודרת, מאורגנת ומסודרת.**

שבע שנים חלפו מיום שחיתנת את בנך, ואת עדיין מתעקשת לשנות את המציאות ולהתאים אותה לתמונה הדמיונית הזו. אינך מוכנה לשנות, אינך מוכנה להשלים עם פסים שמישהו אחר צייר.

בלה חשבה על התמונה שלה, בית מסודר, כלה מאורגנת, בן מטופח וילדים נוצצים. **והנה, תמונה אחרת, לא פחות יפה, כלה משוחררת ומאושרת, ילדים שמחים ועליזים, בן שמח ומרוצה...**

היא לא צריכה לנתק את הקשרים, היא גדלה פתאום **ומוכנה להחליף את התמונה הקודמת, באחרת. מוכנה להמיר את הקיץ בחורף.** (מרוה לצמא)

טיב הקשר בין מחותנים משפיע על הקשר בין בני הזוג

ליקוטים מכתבות של הרב שמחה כהן שליט"א מהחוברת שעה טובה

מה ניתן לעשות כדי שלא לגרום נזק לילדינו שאנו רוצים בהצלחת נישואיהם. ?

נכון יעשו ההורים אם יבואו ל"שולחן המו"מ" (לפני החתונה) עם המחותנים עם הבנה בוגרת, כי כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם והשקפתם על החיים שונות וכל אחד מביא עימו לכל דיון את חוויות חייו. והמפגש ביניהם הוא בסה"כ אמצעי לגישור על פני דעות שונות. לדוגמא **יש הסוברים, כי את החתונה צריך לערוך בפאר והדר, ולעומתם יש הסוברים כי עדיף שהפרש ההוצאה הכספית בין החתונה באולם לא יקר, לבין החתונה המפוארת באולם היוקרתי, תנתן לזוג הצעיר, המתקשה בתחילת דרכו בצעדיו הכלכליים הראשונים .** בכל מקרה, עליכם להסתיר כליל תחושות בלתי נכונות כגון, כעס על הצד השני, מפני ילדיכם. הרי את כל המאמץ אתם עושים בעבורם ובעבור עתידם.

להקדים את האור

לפני חודש זכו ר' נח ולאה לארש את בנם הבכור מוטי. בחוג שלהם נהוג היה שבחנוכה מקבלת **הכלה תכשיט יפה, והחתן – חנוכיה**. ולאה כל כך רצתה להשביע את רצון כלתה. הכלה קיבלה תכשיט יפה. כה רצתה שההתחלה בתקופת האירושים תהיה על רגל ימין. שאסתר הכלה החדשה, תרגיש רצויה ואהובה במשפחה שלהם. כעת כל מה שנותר ללאה, הוא לחכות בקוצר רוח למתנה (חנוכיה מכסף) שעתידה להגיע.

ביום ההדלקה הראשון נקש ילדון חביב על הדלת, ובידו תבנית מלבנית ובה עוגה ופתק חגיגי ואיחולים של אור ממשפחת הכלה, וגם עוגה מעשה ידי הכלה המוכשרת. וזהו.

כשנח בעלה הגיע אמרה לו "זה לא הגיע". מה? נבהל נח. החנוכיה, עכשיו אני מבינה למה התכוון אחי, כשעשינו את השידוך אמרה בחרדה. "**הם אנשים שחשוב להם לחסוך**". אתה זוכר מה אמר אחי על השידוך שעשינו? למה למרדכי שלה לא מגיעה חנוכיה כמו כולם?

למחרת המחותנים התקשרו לשאול אם קיבלנו. הבת ענתה ואמרה להם שקיבלנו ותודה רבה. דמעות של תסכול עלו בעיניה של לאה. מי יודע לאיזו משפחה מסרה את בנה. נח בקש ממנה להתקשר ולהודות לכלה על המשלוח. בלב לא חפץ עשתה זאת לאה, מבקשת מן הכלה את המתכון המדוייק של העוגה. תוכלי גם לדבר עם אמא שלי אמרה לה הכלה אבל באותו רגע נכנסה לקוחה למשרד, ולאה נאלצה להפרד. **האם שמעה קרירות בקולה של הכלה?** היא נאנחה. מה יש לה לדבר עם האם? לספר לה על כשרונות האפיה של בתה? כל ערב בהדלקת הנרות היא מצאה עצמה כעוסה יותר ויותר. נושפת ומתרגזת. איך אפשר לגרום עוול לבחור כזה... לאה ידעה שלעולם לא תוכל לחבב את המחותנים החדשים שלהם.

בזאת חנוכה נכנס נח הביתה ובידו קופסא מרשימה, וחנוכיה בתוכה. נח הניח את החנוכיה על השולחן. "מהמחותנים" אמר בסיפוק, משחרר אנחת הקלה. "**הגיע באיחור, אבל לבסוף הגיע**". אחרי קריאות ההתלהבות, ספר נח כי המחותן טילפן מתנצל כולו. הם שלחו את הילד עם החנוכיה. הקופסא היתה כבידה לילד, והוא חשש שמא יפיל אותה. על כן השאיר אותה אצל השכן בקומת הקרקע והעלה ראשית את העוגה והמכתב. הקופסה נשכחה, השכן לא ידע את זהות הילד ולמי מיועדת החנוכיה והוא שמר עליה מכל משמר. רק כעת, יום אחרי חנוכה, נודע הדבר בחסדי ה'. וזאת בעקבות מודעה שפרסם השכן בעיתון היומי.

אור החנוכיה לימד את לאה לנצח את המחשבות המרירות בכל מחיר, להתעלות מכל שיקולים קטנוניים, לדעת שמאחורי כל מעשה מסתתרת סיבה. "אז זה בסוף הגיע אמא, ועכשיו הכל בסדר?" שאל אותה מרדכי החתן מאוחר יותר? היא הביטה בו רצינית, מבקשת שיבין. "**מוטי, אני חוששת שטעיתי ברגשותי. הכל היה בסדר גם קודם לכן. החנוכיה הזו שהגיעה באיחור לימדה אותי לחשוב אחרת אני חושבת שתמיד אעזר באור שלה כדי למנוע חושך של חוסר הבנה בעתיד לבוא**". מרדכי לא ממש ירד לסוף דעתה. כשלעצמו, החנוכיה לא עמדה בראש מעייניו, הוא היה מרוצה לראות שאמו מרוצה. (מרוה לצמא)

שאלה לרב שמחה כהן:

בני התחתן לפני פסח, ואשתו פשוט מסרבת להגיע לביתנו לשבתות וכו'. האם יש מושג שכזה של "קשיי הסתגלות", או שיש סיבות אחרות להתנהגותה?

תשובה: יש מקרים לא מעטים בהם האשה אינה ששה לבקר בבית הורי בעלה כי בעת ביקור כזה, הבעל עסוק יותר בקיום כיבוד אב ואם **ופחות מקדיש תשומת לב לאשתו**, שמרגישה במצב זה דחויה במקצת או אף מיותרת. יש גם מקרים – שבהם כאשר הבעל נמצא בבית הוריו, הוא חש שלא בנוח לסייע לאשתו בטיפול בילדים, בשל מנטליות מסויימת, והדבר פוגע בה. יש גם מקרים שבהם **הכלה אינה מקבלת בבית הורי בעלה את רמת הפרטיות הדרושה לה.** יש גם מקרים שהכלה אינה חפצה לאכול – באופן כללי או מאכל מסויים – היא מרגישה **שכופים עליה במישרין או בעקיפין לאכול**, והדבר גורם לה בתת מודע שלא לרצות להגיע. אנחנו גם מגלים מצבים קיצוניים, כאשר אשה אינה רוצה לבקר בבית הורי בעלה, כי לטעמה **ההורים אינם מתייחסים דווקא לבעלה ביחס הכבוד שהיא היתה מצפה לו**. או למשל כאשר היא יודעת שתמיד הוא היה מסומן בבית, ואולי גם היה הכבשה השחורה שלו. הדבר פוגע בה, וגורם לה לוותר כליל על הביקורים בבית הוריו. חמות החפצה לעודד את כלתה לבוא, כדאי שתביא בחשבון את מיגוון המעצורים, **תוכלי גם להיעזר בנקודות שהעלינו כדי לברר במישרין עם בנך, באמצעות שאלות מנחות, כמו: "היום לאשתך לא נוח כי אין לה פרטיות", או "כי היא חשה שאנו מתערבים מדי"**.

יתכן שבדרך זו תוכלי לעמוד על מקור הבעיה שמטרידה אותך ולתת לה פתרון מועיל.

אחותי רעיתי "מרכז הבית היהודי" 9112039 – 03 פ"ת